

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi képviselő** által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperes részéről,

a **I. r. alperesi képviselő** által képviselt **I. r. alperes neve (I. r. alperes címe)** I. rendű alperes és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (**II. r. alperes címe**) II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perben,

a Budapest Környéki Törvényszék 2019. november 13. napján kelt 5.G.40.768/2017/49. számú ítélete ellen,

az I. rendű alperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 20.000 (Húszezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság 49. sorszámú ítéletében kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy fizessenek meg a felperes részére 15 napon belül egyetemlegesen 636.400 forint tőkét és ennek 2014. augusztus 27. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát és 60.190 forint perköltséget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás értelmében a felperes a **adós nevenál** (a továbbiakban: adós) a 2006. augusztus 28-án megkötött munkaszerződés alapján 2006. szeptember 1. napjától határozatlan idejű munkaviszonyt létesített eladó munkakörben 68.800 forint/hó bérért, amelyet a 2008. január 18. napján kelt munkaszerződés módosítással 2008. január 1. napjától havi 100.000 forintra emeltek. A felperes 2008. január 23. napjától táppénzen, szülési szabadságon volt, majd 2014. augusztus 26. napjáig fizetés nélküli szabadságot vett igénybe gyermekgondozás céljából.
- [3] Az adós a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) 2013. május 31-én előterjesztett kérelme alapján indult eljárásban 2014. január 27-ei kezdő időponttal került felszámolás hatálya alá.

- [4] A II. rendű alperes – az adós volt vezetője – a felszámoló 2014. január 28. napján kelt felhívására nem teljesítette a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában előírt irat- és vagyonátadási kötelezettségét.
- [5] A felperes megkereste a II. rendű alperest, mivel a „GYES” leteltét követően 2014. augusztus 26. napjától munkába kívánt állni, aki tájékoztatta, az adós gazdasági társaság felszámolás alatt áll. Ezt követően az adós felszámolójának az I. rendű alperesnek bejelentette a 2014. augusztus 18-án kelt levelében a munkáltatóval szemben fennálló hitelezői igényét.
- [6] Az I. rendű alperes a felperes munkaviszonyát a 2014. szeptember 29-én kelt határozatában 2014. október 6. napjától a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 69. § (2) bekezdése szerint 50 nap felmondási idővel 2014. november 25. napjára az Mt. 65. §-a alapján felmondással megszüntette, a felmondási idő teljes tartamára mentesítette a munkavégzés alól és tájékoztatta, hogy járandósága megfizetése érdekében megkeresi a Nemzeti Foglalkoztatási Alapot. Ennek érdekében az I. rendű alperes által igényelt adatokat a felperes a 2014. október 7-ei levélben közölte.
- Az I. rendű alperes 2015. január 5-én szóban közölte a felperessel, hogy a Pest Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja 2014. december 10-én kelt levelében arról adott tájékoztatást, hogy a kilépő dokumentumok előkészítése során megállapítást nyert, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Ügyfélkapu nyilvántartása szerint a felperes nincs bejelentve az adóshoz, ezért nem minősül munkavállalónak. A tájékoztatás tartalmazta, a munkaviszony fennállásáról a felszámolónak kell minden kétséget kizáróan meggyőződnie.
- A felperes további tájékoztatást az I. rendű alperestől nem kapott, ezért megkereste a Budapest Főváros Kormányhivatalát az egészségbiztosítási nyilvántartásban szereplő adatok közlése végett. A Budapest Főváros Kormányhivatala 2015. július 24-én kelt adatközlése szerint a felperes az adós társaságnál 2006. szeptember 1. napjától 40 órás munkaviszonyt létesített. Az igazolás szerint a felperest 2014. október 7. napjától november 30. napjáig 30 órás munkaidőben, majd 2015. július 1. napjától 40 órás munkaidőben foglalkoztatta a **1. társaság**. A felperes az igazolást 2015. augusztus 6. napján megküldte az I. rendű alperes részére, amelyre a felszámolótól 2015. szeptember 10. napján kapott tájékoztatást arról, hogy a felszámolási eljárást 2015. május 25. napján lezárta, szerinte a felperes bejelentés hiányában nem minősül munkavállalónak, ezért nem kérte a bérgarancia támogatást és a kilépő iratokat sem tudja részére kiállítani.
- A felperes a 2015. szeptember 29-én kelt levelében felszólította az I. rendű alperest igénye érvényesítésére. A felszámoló a felperes kérelmét vitatott hitelezői igényként elsőként 2015. október 12-én terjesztette elő a Fővárosi Törvényszékhez, az 2015. október 19-én került továbbításra a Budapest Környéki Törvényszékhez.
- [7] A Budapest Környéki Törvényszék a vitatott hitelezői igény elbírálására irányuló kérelmet a 2015. december 1. napján meghozott ... számú végzésével elutasította, mivel az I. rendű alperes által 2015. október 16. napján átvett 15. sorszámú végzéssel az adós felszámolását az egyszerűsített szabályok alapján befejezte és az 2015. november 6. napján jogerőre emelkedett.
- A Fővárosi Ítélőtábla a felperes fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban a vitatott hitelezői igényt elutasító végzést a 11.Fpkf.43.377/2016/2. sorszámú végzésével helybenhagyta.
- [8] A jelen perben eljáró elsőfokú bíróság az ítéletábla végzésének indokolásából kiemelte, hogy az adós gazdasági társaságot megszüntető 15. sorszámú végzés ellen fellebbezést nem terjesztettek elő, az jogerőre emelkedett, a felszámoló vitatott hitelezői igénye elbírálása iránti igényét sem lehetett fellebbezésnek tekinteni, mert annak a kelezése, illetve a postára adása korábbi volt, mint a 15.

sorszámú végzés átvételének az időpontja, így a megszüntetést követően az adós a jogképességét elvesztette, vele szemben igényt érvényesíteni, elbírálni bírói úton már nem lehetett. A felperes nem volt nyilvántartásba vett hitelező, ennek okán a 15. sorszámú végzésről tudomással nem bírt, az ellen jogorvoslattel nem tudott élni. A felszámoló elmulasztotta a volt munkavállaló hitelezői igényét elbírálás végett a bejelentéskor felterjeszteni, és bejelentést sem tett a bíróság részére a zárómérleg benyújtása ellenére a munkavállaló kérelméről. A felszámoló a felperesi hitelezői igény előterjesztésekor nem vonta vissza a zárójelentését, a bíróságtól továbbra is kérte, hogy azt hagyja jóvá, és a felszámolási eljárás befejezésével kapcsolatos intézkedéseket tegye meg. A felszámolási eljárás befejezéséről szóló határozat kézhezvételét követően kizárólag a felszámolónak lett volna lehetősége a zárómérleg visszavonásával, illetve az elsőfokú végzés elleni fellebbezés benyújtásával biztosítani azt, hogy a felszámolási eljárást befejező határozat jogerőre emelkedése előtt a hitelező vitatott igényének bíróság által történő érdemi elbírálása megtörténhessen.

- [9] Rögzítette azt is, hogy az I. rendű alperes képviselőjében 2015. március 9. napjáig **1. tanú**, ezt követően tanú 2 felszámolóbiztos járt el.
- [10] A Budapest Főváros Kormányhivatala adategyeztetési eljárás eredményeképpen megállapította, hogy a felperes munkaviszonyának számít 2006. szeptember 1. napjától 2006. december 31. napjáig, majd 2007. január 1. napjától 2009. január 16. napjáig az adós társaságnál fennállt jogviszonya.
- [11] A felperes módosított keresetében az alpereseket egyetemlegesen kérte marasztalni 636.400 forint elmaradt munkabér és bér jellegű járandóság, valamint ennek 2014. augusztus 27. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamata, továbbá perköltség megfizetésére. Kérte az alperesek kötelezését a munkaviszony megszűnésekor kiadandó igazolások visszamenőleges kiállítására is.
- [12] Keresete jogalapjaként az I. rendű alperessel szemben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. §-át, továbbá a Cstv. 46. § (6) bekezdését jelölte meg. Az iratok kiadására vonatkozó kereseti kérelmét a Cstv. 47. § (5) bekezdésére és az Mt. 80. § (2) bekezdésére alapította. Az alperes elévülési kifogásával szemben azzal érvelt, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése alapján követelése nem évült el. A Cstv. 37. § (4) bekezdése értelmében a munkaviszonnyal kapcsolatos juttatásokat a felszámolónak igénybejelentés hiányában is hitelezői igényként nyilvántartásba kell vennie, ezáltal az I. rendű alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy felperes nem jelentett be hitelezői igényt. A felperes előadta, hogy az I. rendű alperes nem a töle elvárható gondossággal járt el, amikor 2014. december 10-én kelt állásfoglalást követően nem győződött meg minden kétséget kizáróan a munkaviszonyának fennállásáról, sőt semmilyen intézkedést nem tett a körülmények tisztázása érdekében és anélkül nyújtotta be a zárómérleget, hogy ezt megelőzően vele egyeztetette volna, vagy erről a bíróságot tájékoztatta volna. Amikor pedig valószínűsítette a munkaviszonyának fennállását, a felszámoló nem vonta vissza a zárójelentést és a 15. sorszámú befejező végzés ellen jogorvoslati kérelemmel nem élt.
- [13] A II. rendű alperesként perbe vont II. rendű alperes nevet, mint a volt munkáltatója beltagját kérte egyetemlegesen marasztalni az I. rendű alperessel.
- [14] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Elsősorban elévülésre, másodsorban jogvesztésre hivatkozott.
Érvelése szerint, a felperes a Cstv. 37. § (2) bekezdése szerinti hitelezői igényét a jogvesztő határidőn belül nem jelentette be, így igénye elenyészett és perbeli legitimációja hiányzik. Álláspontja szerint a felperes mulasztott, amikor 2015. januárjában nem élt jogorvoslattel, továbbá

munkaviszonya fennállását nem igazolta kétséget kizáróan, mivel a munkaszerződés másolat és az egészségügyi kiskönyv másolat erre nem volt elegendő.

- [15] Úgy vélte, hogy a felperesnek a Cstv. 51. §-a alapján kifogást kellett volna előterjesztenie, amennyiben eljárása kapcsán sérelmet szenvedett, emellett munkaügyi pert is indíthatott volna a munkaviszony megállapítása iránt. Ezek elmulasztásával saját felróható magatartására hivatkozik előnyök szerzése végett.
Kifejtette, nem volt tőle elvárható, hogy az adós iratai hiányában kutasson az adós hitelezői után olyan esetben, mikor közhiteles nyilvántartásokból megállapítható volt, hogy az adós munkavállalóval nem rendelkezik.
Előadta, a felperes hitelezői igényét csak 2015. október 5. napján terjesztette elő, amit a törvény szerint rendelkezésre álló 45 napon belül felülvizsgált és azt 15 napon belül 2015. október 19-én vitatottként felterjesztett a Budapest Környéki Törvényszékhez elbírálás végett.
Vitatta, hogy a felperesnek kára keletkezett volna, mivel a felperesnek az adós társasággal nem állt fenn munkaviszonya, így munkabér sem illeti meg, végkielégítésre sem jogosult, mert rendes felmondás esetén ez csak akkor illeti meg, ha hároméves munkaviszonnyal rendelkezett volna (BH2004.380).
- [16] Az okozati összefüggés hiányára is hivatkozott, mert ha a felperesnek keletkezett is kára, az nem állapítható meg, hogy azt az I. rendű alperes eljárása okozta. A felperest 2015. januárjában tájékoztatta, hogy nem illeti meg őt a bérgarancia támogatás, ennek ellenére nem tett semmit.
- [17] Sérelmezte, hogy a felperes nem tett eleget a kármegelőzési, kárelhárítás, kárenyhítési kötelezettségének sem, nem élt semmilyen jogorvoslattal a felszámolási eljárásban, igényének érvényesítése érdekében. Úgy vélte, a volt beltag mögöttes fellelősége alapján is érvényesíthette volna igényét, mert az adóstól nem térült meg a követelése, azonban ezt is elmulasztotta.
- [18] A Ptk. 6:519. §-ában foglalt mentesülés körében arra hivatkozott, hogy magatartása nem volt felróható, mert jogszerűen járt el, szakhatósági állásfoglalást kért a felperes követeléséről, a felperest az állásfoglalásról tájékoztatta, és a követelést elbírálásra felterjesztette a felszámoló bírósághoz.
- [19] A felperes követelése összecszerűségét vitatta, a követelés jogalapja hiányának indokával, mivel tényleges munkát nem végzett, fizetés nélküli szabadságon volt és ezt követően állt munkába, így a munkaviszony azonnali felmondásának feltételei fennállnak, ez esetben a felmondási időre járó munkabér nem illeti meg.
- [20] A felperes iratkiadásra vonatkozó kereseti kérelmét álláspontja szerint a bíróságnak a Pp. 130. § (1) bekezdésének b) pontja alapján el kellett volna utasítani, ennek hiányában a Pp. 157. § a) pontja alapján a pert meg kellett volna szüntetni, mert a felperes ezen kérelmét csak a munkáltatóval szemben terjesztheti elő, a felszámolóval szemben nem, a felszámoló csupán gyakorolja a munkáltatói jogokat, ettől nem válik munkáltatóvá is, erre tekintettel a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos igazolások kiállítására nem köteles és nem jogosult. E tekintetben keresetösségi joga a felperesnek vele szemben nincs.
- [21] A II. rendű alperes a perben nyilatkozatot nem tett.
- [22] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét túlnyomó részben alaposnak találta a Ptk. 6:519. §-a, 6:521. §-a, 6:524. § (1) bekezdése, 6:525. § (1) bekezdése, 6:540. § (1) bekezdése, valamint a Cstv. 54. §

(1) bekezdése, 37. § (2)-(3)-(4) bekezdése, 46. § (1) bekezdése, (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján.

- [23] Az elsőfokú ítéletben rögzítette, hogy az I. rendű alperes a felperest a 2014. december 10-én kiadott állásfoglalásról 2015. január 5. napján szóban, majd 2015. július 30-án e-mail formájában tájékoztatta.
- [24] Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az I. rendű alperes azon hivatkozását, hogy a felperes nem tett eleget az adatközlési kötelezettségének, mivel nem bocsátotta rendelkezésére a fizetésnélküli szabadsággal kapcsolatos iratokat, ugyanis a 2014. szeptember 9-én kiadott adatközlésre felhívó levélben foglaltaknak a felperes mindenben eleget tett és ez nem tartalmazta azt a felhívást, hogy a fizetésnélküli szabadsággal kapcsolatos iratokat is küldje meg. A felperestől – álláspontja szerint – nem volt elvárható, hogy a felhíváson túl egyéb adatokat is szolgáltatson. A felperes alappal bízhatott abban, hogy a hivatásszerűen ezzel foglalkozó felszámoló a kormányhivatal állásfoglalásában írtaknak eleget tesz, vagyis a munkaviszonya fennállásáról, illetve fenn nem állásáról meggyőződik és minden szükséges teendőt elvégez annak érdekében, hogy ezt tisztázza. Ennek alátámasztására hivatkozott a bírói gyakorlatból a BH2014.187. számú eseti döntésre is.
- [25] Kifejtette a Cstv. 46. § (6) bekezdéséhez fűződött kommentárban foglaltak alapján: önmagában az a körülmény, hogy a felszámoló tájékoztatást adott a felperes részére a Kormányhivatal adatközléséről, nem minősül olyan tartalmú közlésnek a felperes részére, miszerint a felszámoló ne fogadná el a hitelezői igényét. A munkaviszony fennállásáról vagy fenn nem állásáról a felszámolónak kellett volna meggyőződnie. Ezt támasztotta alá **3. tanú** tanúvallomása is, miszerint a felszámoló februári e-mailben adott tájékoztatása után a felperessel azt várták, hogy a felszámoló fogja a munkaviszonyt tisztázni, mivel az az ő kötelezettsége volt, ezért vártak a megkeresésig, július hónapig.
- [26] Az elsőfokú bíróság a fenti tények alapján azt következtetést vont le, hogy az I. rendű alperes mulasztást követett el, amikor a felperest nem hívta fel arra, hogy a 2014. december 10-ei tájékoztatás tartalmát fogja figyelembe venni, amennyiben a felperes további igazolásokat nem bocsát a rendelkezésére.
A felperesnek a Kormányhivatali határozatról szóló tájékoztatást követően nem kellett kifogással élnie, mivel úgy vélhette, hogy a felszámoló kötelezettsége a munkaviszony fennállásának a kiderítése.
- [27] Az elsőfokú bíróság a felszámolónak a Cstv. 37. § (2) bekezdése kapcsán kifejtett álláspontját nem osztotta, mivel az igényt nem kellett a felperesnek bejelentenie, mert az a felszámoló tevékenységének eredményeképpen – a munkaviszony felmondásával kapcsolatban – keletkezett, ez esetben a felszámolónak tudomása volt a követelésről, annak keletkezéséről, így külön bejelentésre nem volt szükség.
- [28] Az I. rendű alperesnek a felperes perbeli legitimációja hiányára vonatkozó védekezését sem fogadta el, mert jelen esetben szerződésen kívüli károkozás a kereset jogalapja, ez teremtette meg a károsult perbeli legitimációját.
- [29] Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az I. rendű alperes a felperes vitatott hitelezői igényét nem az eljáró Budapest Környéki Törvényszékhez, hanem a Fővárosi Törvényszékhez nyújtotta be, ezzel 12 nap késedelmet okozva az igény beérkezésében, aminek azért volt jelentősége, mert a felszámolást lezáró végzés meghozatalát megelőzően megérkezhetett volna a felperes igénye a

bírósághoz. Hangsúlyozta, hogy a felszámoló korábbi mulasztásain túl a felperes bejelentésének október 5-én történt átvételét követően az adóst lezáró végzés elleni jogorvoslat elmulasztása az I. rendű alperesnek felróhatóan maradt el.

- [30] Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelősségének megalapozására alkalmasak a megállapított tények, amely alóli kimentésre irányuló védekezés sikertelen volt és amellyel okozati összefüggésben a felperesnek a bérgarancia alaptól igényelni elmulasztott összegben kárt okozott.
- [31] A kár összegszerűsége vonatkozásában megállapította, a felperes a felszámolási eljárás kezdetétől 2014. augusztus 26. napjáig fizetés nélkül szabadságon volt gyereknevelés céljából, így ennek az időszaknak a bérgarancia támogatás szempontjából nincs jelentősége. A munkáltató foglalkoztatási és bérfizetési kötelezettsége a felszámolás alatt 2014. augusztus 27. napjától kezdődően éledt fel és ezen naptól nem állt a felperes felmondási védelem alatt. Rögzítette, hogy a felszámolási eljárás alatt 2014. augusztus 27-től a felmondás kezdő időpontjáig (2014. október 6. napjáig) az adós nem foglalkoztatta a felperesi munkavállalót, így állásidőn volt, amely időszakra az Mt. alapján alapbérre lett volna jogosult. Az 50 nap felmondási időre, a 30 nap ki nem adott szabadság megváltásaként és a két hónap végkielégítés megfizetésére távolléti díj illeti meg a munkavállalót. Következtetése szerint bérgarancia támogatás a fenti jogcímenek elmaradt összegekre lett volna igényelhető. A felperes a keresetét a fentiek alapján pontosítva és módosítva tartotta fenn.
- [32] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes alapbére megegyezett a távolléti díj összegével, ami havi bruttó 100.000 forint volt. A távolléti díj számításánál figyelemmel volt az Mt. 148. §, 145. § és 136. §-ában foglaltakra. A felperest a felmondási idő kezdetétől (2014. október 6. napjától) a munkaviszonya megszűnésének időpontjáig (2014. november 25. napjáig), a felmondási idő 50 napjából összesen 36 munkanapra járó (2014. október 6-tól október 31-ig 19 munkanap, míg november 1-től november 25-ig 17 munkanap) az Mt. 136. § (3) bekezdésére tekintettel, mint felmondási időre eső 171.364 forint távolléti díj illeti meg az Mt. 70. § (3) bekezdése alapján.
- [33] A végkielégítés jogcímén a felperes az Mt. 77. § (3) bekezdés b) pontja alapján – legalább 5 év munkaviszony esetén – két havi távolléti díj, összesen jelen esetben 200.000 forintra jogosult. Az Mt. 125. §-a értelmében a munkaviszony megszűnésekor, ha a munkáltató az arányos szabadságot nem adta ki, azt meg kell váltani. Az Mt. 146. § (3) bekezdés a) pontja szerint a szabadság tartamára a munkavállalót távolléti díj illeti meg az Mt. 115. § (1) és (2) bekezdése alapján. A szabadságmegváltás jogcímén a 2008. január 23-tól 2009. július 16. napjáig tartó munkaviszonyban eltöltött időszak vehető figyelembe, ami 2008. évben 20 nap, 2009. évben időarányosan 10 nap, így összesen 30 nap szabadság, amelyre jutó összeg 136.400 forint. A felperest a 2014. augusztus 27-től október 6-áig 28 napra az Mt. 146. § (1) bekezdése alapján alapbér illette volna meg, amely 128.636 forint. A fentiekből következően a felperesnek mindösszesen 636.400 forint követelése keletkezett az alperesekkel szemben, amely kárként jelentkezett.
- [34] Az elsőfokú bíróság hivatkozása szerint az adós gazdasági társaságra a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény, az új Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni a 2013. évi CLXXVII. törvény értelmében. A Ptk. 3:154. §-a alapján Bt. esetében legalább az egyik tag (beltag) vállalja, hogy a társaságnak a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségeiért a többi beltaggal egyetemlegesen köteles helytállni, ezért a II. rendű alperes felel a társaság vagyonával a felszámolás során ki nem elégített adóst terhelő kötelezettségéért, a Ptk. 6:29. § (1) bekezdés második mondata alapján az I. rendű alperessel egyetemlegesen.

- [35] A késedelmi kamatról az Mt. 80. § (2) bekezdésben foglalt esedékességi időpontot követő naptól a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés szerinti mérték alapján rendelkezett.
- [36] A jogviszony megszüntetésével összefüggő iratok kiadására és kiállítására irányuló keresetet elutasította, mivel a felszámolási eljárás befejeződött, az adós jogutód nélkül megszűnt, ezért nincs olyan jogalany, aki az igazolásokat kiállíthatná. Ezen kereseti kérelemről érdemben döntött, mert álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy ezek kiadására bármely más hatóság vagy bíróság jogosult lenne, ezért a Pp. 136. § (1) bekezdés b) pontja alapján a per megszüntetésére e körben nem volt lehetőség.
- [37] Mivel az alperesek pervesztesek lettek, így kötelezte az alpereseket, hogy a felperesnek a Pp. 78. §-a alapján a lerótt eljárási illetéket, továbbá az IM rendelet által megállapított ügyvédi munkadíjat fizessék meg.
- [38] Az ítélet ellen az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, ebben elsődlegesen a munkaviszonnyal kapcsolatos okiratok kiadására vonatkozó kereseti kérelem esetében a Pp. 157. § a) pontjában foglaltak szerint – figyelemmel a Pp. 130. § (1) bekezdésének g) pontjára – a per megszüntetését kérte, mivel az I. rendű alperes és a felperes között munkaviszony nem állt fenn, így e tekintetben a felperesnek hiányzott az alperessel szembeni keresethatósági joga.
- [39] Álláspontja szerint a pertárgy értéke 1.000.000 forint alatti, ezért a kizárólag fizetési meghagyásos eljárás útján érvényesíthette volna felperes a követelését.
- [40] Úgy vélte, a felperes követelése idő előtti volt, ezért kérte a per megszüntetését a Pp. 157. § a) pontja szerint a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontjára tekintettel. Hivatkozott e körben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 578/H. § (3) bekezdésére, valamint a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 108. § (1) bekezdésére, utalva arra, hogy az adós utolsó beltágja II. rendű alperes neve tagsági jogviszonya 2009. augusztus 28. napjától állt fenn. Érvelése szerint a felperesnek, amennyiben a felszámolás alá került munkáltatójának megszűnésével 2015. november 6. napjával követelése keletkezett, akkor azt a társaság volt beltágjával, mint mögöttes felelőséggel rendelkező személlyel szemben kellett volna érvényesíteni. A felperes által állított kár álláspontja szerint csak azt követően következhetne be, ha igazolást nyerne, hogy a követelés a társaság volt beltágjától nem behajtható. A beltaggal szembeni igényérvényesítés hiányában a kár bekövetkezése nem igazolt, ezért a felperes kártérítési követelése idő előtti.
- [41] Amennyiben a per megszüntetésre nem kerül, úgy elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kérte a felperes keresetének elutasításával, másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezésére irányult.
- [42] A felperes kereseti kérelmében foglaltakat mind jogalapjában, mind jogcímében, mind összecszerúségében vitatta. A felperes által megjelölt károkozó magatartással kapcsolatban, miszerint az I. rendű alperes nem győződött meg minden kétséget kizáróan a felperes munkaviszonyának fennállásáról, előadta, hogy az adós volt vezetője nem tett eleget a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségének, iratanyag hiányában a felperessel az első kapcsolatfelvétel a 2014. augusztus 18. napján kelt és hozzá 2014. augusztus 25. napján érkezett levél volt, amelyben a felperes tájékoztatást adott a munkaszerződés másolatának csatolásával arról, hogy 2006. augusztus 28. napjától az adós gazdasági társasággal munkaviszonya áll fenn.

Hangsúlyozta, hogy a felperes részére teljeskörű tájékoztatást adott, a munkaviszonyát felmondással megszüntette, megkereste a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) ügyfélkapu nyilvántartását, ennek során jutott tudomására az a tény, hogy a felperes nem bejelentett munkavállaló. A felperes 2014. október 7. napján a felmondást átvette és adatokat bocsátott rendelkezésére, ezt követően megkereste a Budapest Főváros Kormányhivatala Munkaügyi Központját, illetve a Pest Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központját a bér garancia támogatás igénybevétele kérdésében történő állásfoglalás kéréssel. A Pest Megyei Kormányhivataltól azt a tájékoztatást kapta, amennyiben a foglalkoztatott személy nincs bejelentve, úgy nem minősül munkavállalónak, ezen tájékoztatást a felperes részére megküldte. A felperes által küldött a PMKH Egészségbiztosítási Nyilvántartásban rögzített adatokat tartalmazó levelet 2015. augusztus 10. napján vette kézhez. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes által csatolt igazolás nem igazolhatta kétséget kizáróan azon tény, hogy a felperes valóban munkaviszonyban állt az adós társasággal. Álláspontja szerint a csatolt okirat tartalma, a felperes egészségbiztosítási jogviszonya nem igazolja az adóhatóság előtt ismeretlen munkaviszonyát. Hangsúlyozta a NAV által rendelkezésére bocsátott nyilvántartás semmilyen adatot nem tartalmaz a felperes vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy a felperes 2015. október 5. napján terjesztette elő hitelezői igényét, amelyet a törvényi határidőn belül felterjesztett a Budapest Környéki Törvényszékhez elbírálás végett. A Budapest Környéki Törvényszék a 18. sorszámu végzésével a hitelezői igényt elutasította.

- [43] Álláspontja szerint törvényi kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a nyilvántartásokban való ellenőrzést elvégezte, annak eredményéről a felperest értesítette. A felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal járt el. Ezzel szemben a felperes nem igazolta, hogy munkaviszonya fennállt, egy munkaszerződés másolatot és egy egészségügyi kiskönyv másolatot csatolt. Álláspontja szerint a felperesnek kellett volna minden kétséget kizáróan igazolnia a munkaviszony fennállását, nem az alperesnek. Ennek azonban a felperes nem tett eleget. Sérelmezte, hogy a felperes nem bocsátott rendelkezésére olyan okiratot, amelyből alappal vonhatta volna kétségbe a kormányhivatal által kiadott állásfoglalásban foglaltakat, a munkaviszony fennállásával összefüggésben az adós által korábban kiadott fizetés nélküli szabadsággal kapcsolatos iratokat sem küldte meg részére.
- [44] Érvelése szerint a felperes által csatolt okiratok nem igazolják a kár bekövetkezésének tényét és az összecszerűséget sem. Álláspontja szerint a határozatlan időre megkötött munkaszerződés, a munkaviszony rendes felmondással történő megszüntetése és az iratok kiadásának elmaradása önmagában nem igazolja a kár bekövetkeztét.
- [45] Vitatta a kár összecszerűségét is, mivel a felperes semmilyen okirattal nem alapozta meg az összecszerűséget, csupán egy számítási módot jelölt meg.
- [46] Álláspontja szerint nem lehet ok-okozati összefüggést megállapítani a felperes által vélt, illetve pontatlanul megjelölt alperesi mulasztás és a felperes kára között, mivel nem igazolta hitelt érdemlően munkaviszonyának fennállását, ezt igazoló iratokat nem bocsátott a rendelkezésére, ezzel szemben ő, mint felszámoló a törvényi határidő betartásával járt el, a felperes megkeresésére válaszolt, a tájékoztatásokat megadta, az illetékes hatóságokat megkereste.
- [47] Hivatkozott arra, hogy a kialakult állapothoz a felperes maga is hozzájárult, mert nem bocsátotta kellő időben a felszámoló rendelkezésére a munkaviszonyát bármilyen módon igazoló okiratokat. Ennek körében hivatkozott a Ptk. 6:525. § (1) és (3) bekezdésére, valamint a Ptk. 1:4. § (1) és (2) bekezdésére. Megjegyezte, hogy a felperes a keresetleveléhez csatolta munkaszerződésének módosítását, ugyanakkor részére azt a felszámolás ideje alatt nem küldte meg, csak hivatkozott arra.

Kiemelte, a felszámolónak nem feladata, hogy a felszámolás alá került gazdasági társaság munkavállalói után nyomozzon.

- [48] Az I. rendű alperes fellebbezésében lényeges eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének nem tett teljeskörűen eleget. Értékelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítási kötelezettségét lényegében elmulasztotta, az ítélete felülbírálhatatlan, mert nem állapítható meg, hogy milyen konkrét eseményekhez, magatartásokhoz képest került elfogadásra felperesi kereseti kérelem.
- [49] Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában hivatkozással ellentétben nem járt el szabályszerűen a felperesi és alperesi bizonyítási indítványok értékelése és annak jogkövetkezményei alkalmazása során. Eseti döntésekre hivatkozott, melyek szerint az indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja (BH2016.37, BDT2007.1595).
- [50] Az I. rendű alperes fellebbezése kiegészítésében előadta, hogy az eljárásban csatolt okirati bizonyítékok alapján mind a felperesi munkaviszony fennállásának felkutatása, mind a kapcsolattartás tekintetében az adott helyzetben általában elvárható gondossággal járt el, mivel a munkaviszony felderítése körében felkereste az annak igazolására hivatott szerveket, illetve a felperessel telefonon és postai úton is tartotta a kapcsolatot.
- [51] Hangsúlyozta, hogy a felperesre hárult a bizonyítási teher a munkaviszonyának igazolása körében. Hivatkozása szerint a bírói gyakorlat alapján, amennyiben a felperes munkaviszonyának igazolására szolgáló okirati bizonyítékokat nem adja át a felszámoló részére és ezért nem megállapítható a munkaviszonya fennállása, emiatt károkozó magatartás nem róható az alperes terhére.
- [52] Kiemelte, hogy az adós ellen folyó felszámolási eljárásban a felszámoló nem köteles a cég ügyvezetőjének feladatkörébe tartozó tevékenységet, vizsgálódást, iratbeszerzést megtenni, illetve átvenni (BH2000.1.29). Úgy vélte, hogy felhívása ellenére a felperes a munkaviszonya igazolására szükséges okirati bizonyítékokat nem adta át részére. Az 1994. évi LXVI. törvény 8. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvényben foglalt 396. § (1) bekezdésére figyelemmel álláspontja szerint nem volt általában elvárható tőle, hogy ezen törvényhelyek ismerete mellett a felperes által rendelkezésére bocsátott hiányos iratanyag alapján a hitelezői igényét elismerje, ezért úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, tehát vitatott hitelezői igényként felterjesztette az illetékes bíróság részére.
- [53] Károsulti közrehatásként értékelte a felperesnek azon magatartását, hogy tájékoztatását követően tíz hónapon keresztül nem vette fel vele a kapcsolatot, illetve ezen időtartam alatt a felperes az általa sérelmesnek vélt alperesi mulasztás ellen nem élt kifogással. Elfogadhatatlannak minősítette a felperes azon hivatkozását, miszerint nem rendelkezett arra vonatkozó információval, hogy milyen jogorvoslati lehetőségekkel tud élni. Ezekből következően az aktuális helyzet kialakulásához a felperes saját felróható magatartása vezetett. Sérelmezte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy tájékoztatási kötelezettség terhelte volna a felperes irányába, ugyanis erre vonatkozó jogszabály rendelkezés nincs.
- [54] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Előadta, hogy az I. rendű alperes fellebbezésében a kárösszegezését is vitatta, annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárásban a módosított kereseti kérelem összegezésére vonatkozóan észrevételt nem tett, ezért ezt a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján kérte figyelembe venni.

- [55] Az I. rendű alperes fellebbezése nem alapos.
- [56] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak szerint az I. rendű alperes fellebbezése folytán kizárólag annak korlátai között vizsgálta felül, így nem érintette a felülvizsgálat az I. rendű alperes által nem fellebbezett iratkiadásra vonatkozó elutasító rendelkezést és a II. rendű alperes fellebbezésének hiányában a II. rendű alperes egyetemleges kártérítési kötelezettségét, az elsőfokú bíróságnak ezek a döntései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek.
- [57] Az ítélet fellebbezéssel támadott része tekintetében az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket helytállóan állapította meg, az így megállapított tényállás alapján az abból levont jogi következtetésekkel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, ezért a helyes elsőfokú ítéletet indokaira hivatkozással a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [58] Az I. rendű alperes nem jelölte meg az általa hivatkozott lényeges eljárási szabálysértés pontos okát, nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság milyen részben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, annak megsértésére általánosságban a bírói gyakorlatból kiemelt eseti döntések felhívásával hivatkozott.
Az ítéltábla a fellebbezéssel érintett körben – arra alapot adó *lényeges eljárási szabálysértés* hiányában – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló I. rendű alperesi fellebbezést nem találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének eleget tett.
- [59] Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes *elévülési kifogását* nem tartotta megalapozottnak, ezért a keresetet érdemben vizsgálta. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elévülési kifogás kérdésében helytállóan döntött, ugyanis a Ptk.6:22. § (1) bekezdése értelmében a követelések főszabályként öt év alatt évülnek el. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A Ptk. 6:532. §-a értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az ítéltábla megállapította, hogy jelen esetben a károsodás 2015. október 2-án következett be, amikor a felszámoló a felszámolást lezárta, ezzel véglegessé vált, hogy a hitelező igényét nem vette nyilvántartásba és a Bér garancia Alaptól a járandóságát nem igényelte meg. Ehhez képest öt éven belül – 2017. január 9. napján – került a kereset benyújtásra.
- [60] Az elsőfokú bíróság *a felperes perbeli legitimációjának hiányára* vonatkozó I. rendű alperes részéről előterjesztett védekezést sem fogadta el helyesen, az e körben kifejtett indokolásával az ítéltábla teljes mértékben egyetértett.
- [61] Az I. rendű alperesnek a Cstv. 37. § (2) bekezdésére alapított *jogvesztés bekövetkezésére* vonatkozó hivatkozása is megalapozatlan, tekintettel arra, hogy a felperes munkabér jellegű igényét a felszámolónak bejelentés nélkül is nyilvántartásba kellett volna venni, így állításával ellentétben a felperes igénye nem enyészett el. A Cstv. 37. § (4) bekezdése kimondja, a felszámolási eljárás befejezésének időpontjában esedékessé váló követelések közül a gazdálkodó szervezet jogutód nélküli megszűnése miatt az Mt. 70. § (3) bekezdése alapján a munkavállalót megillető távolléti díjat, az Mt. 77. § (3)-(4) bekezdése szerinti végkielégítést, valamint a munkaviszonyra tekintettel járó egyéb juttatásokat a felszámoló igénybejelentés hiányában is hitelezői igényként veszi nyilvántartásba és elégíti ki a kielégítési sorrend általános szabályai (57-58. §) szerint.

- [62] Az ítéltábla alaptalannak találta az I. rendű alperes *idő előttiségre* hivatkozását is. A felszámoló kártérítési felelőssége alapján önálló – deliktuális alapú – kötelem keletkezik a felek (a károsult és a károkozó felszámoló) között. Annak létrejötte önmagában nem érinti az adós és a hitelezők között fennálló egyéb, a hitelezői jogállás alapjául szolgáló kötelmi jogviszonyt. Az adósnak a hitelezővel szemben fennálló munkabér tartozása és a hitelezőnek a felszámolóval szembeni kárigénye két, különböző jogviszonyból ered. A Cstv. 54. §-a szerint a felszámoló az adós vagyonából meghiúsult követelés miatt köteles helytállni és nem lép az adós mint munkáltató helyébe, annak szerződéses pozíciójába.
- [63] A perbeli jogvitában a felperes a keresetét arra alapította, hogy az I. rendű alperes, mint az adós felszámolója nem a tőle elvárható gondossággal járt el, azáltal, hogy a felperesnek az adóssal fennállt munkaviszonya felmondással történő megszüntetése okán járó munkabér jellegű követelését nem igényelte meg a Bérgarancia Alapból, minek okán a felperes nem jutott hozzá az adóssal szembeni követeléséhez.
- [64] Az ítéltábla a kereseti kérelem érdemi vizsgálata során rámutat arra, hogy a Cstv. 54. §-a értelmében a felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. Kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel, a felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő – illetve a felszámolás alatt szerzett – vagyonával [4. § (1) bekezdés] összefüggésben áll fenn. A felszámolónak az adós felszámolási eljárása során a reá vonatkozó szabályok maradéktalan megtartásával kell eljárnia. Ha azok megsértésével másnak kárt okoz, azért az adós felelősségétől független önálló felelősséggel tartozik. A fenti törvényi rendelkezés tehát a Ptk.-ban foglalt általános kártérítési szabályok mellett a felszámolási eljárásra vonatkozóan a felszámoló tevékenységével összefüggésben egy önálló speciális kártérítési alakzatot szabályozott és a kártérítés egyes tényállási elemeinek megvalósulása, illetve vizsgálata körében háttér jogszabályként rendeli alkalmazni a Polgári Törvénykönyv szabályait.
- [65] A felszámoló tevékenységének mércéjére a felszámolási eljárásban kifejtett magatartásának zsinórmértékére egyarányt a Cstv. 54. §-ában foglalt rendelkezés az irányadó; akkor is, amikor képviselőként közvetlenül az adós vagyonára vonatkozó nyilatkozatot tesz [Cstv. 34. § (2) bekezdés], továbbá azokban az esetekben is, amikor a felszámolás lebonyolításával kapcsolatos egyéb feladatait látja el [Cstv. 46. § (1) és (2) bekezdése, (3) bekezdés, (5) és (6) bekezdés]. A felszámolási eljárásnak a Cstv. 1. §-ának (3) bekezdésében megadott céljára tekintettel a felszámolónak a tevékenysége során a hitelezői igények lehető legnagyobb mértékű kielégítésére kell törekednie az adós vagyonából; döntési és választási szabadságának a következményét kártérítési felelőssége körében viselnie kell (BH2009.365, BH2002.27, BH2001.292, BH1996.361).
- [66] A Ptk. 6:519. §-a szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható. A Ptk. 6:521. §-a szerint nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.
- [67] A kártérítési felelősség elemei, a károkozás jogellenes jellege, a károkozó magatartása, felróhatósága és ezzel okozati összefüggésben a kár bekövetkezése. Mivel a Ptk. 6:519. §-ában

előírt kártérítési elemek konjunktívák, a felelősség megállapításához valamennyi tényállási elem együttes megvalósulása szükséges.

- [68] A fentiekre tekintettel a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az I. rendű alperes olyan károkozó magatartást tanúsított, amelyből őt kár érte. A károkozó magatartás, a kár és a kettő közötti okozati összefüggés bizonyítása a felperes kötelezettsége volt, ennek során a felperesnek a károkozó magatartás körében azt kellett a perben bizonyítania, hogy az alperes felszámoló nem úgy járt el, ahogy az az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható (Cstv. 54. §). Mivel a károkozás jogellenessége a törvény által vélelmezett, így a károkozás jogellenességének hiányát az arra hivatkozó károkozónak kell bizonyítania. A felperes az elsőfokú eljárásban keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes nem kérte a Bérgarancia Alap támogatását hitelezői igénye megtérülése érdekében. A felperes érvényesíteni kívánt jogként a kártérítést jelölte meg, azaz azt, hogy a vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés abból áll, hogy hitelezői igénye nem került kielégítésre.
- [69] A felszámoló közvetlenül – saját személyében és saját vagyonából – tartozik helytállással a szerződésen kívüli kártérítés szabályai szerint a károsult felé. A felszámoló deliktualis alapú kárfelelőssége fennáll akkor is, ha a felszámolói státuszból fakadó feladat ellátásával okoz kárt, vagy ha az adós vagyonával kapcsolatos jognyilatkozattal fejt ki a jogellenes magatartást (BDT2000.98).
- [70] Az alperes akkor marasztalható a Ptk. 6:519. §-a alapján a károsult javára kártérítés megfizetésére, ha bizonyított a károkozó magatartása, a károsult vagyonában bekövetkezett vagyonszőkenés és a kettő közötti okozati összefüggés.
- [71] I. Károkozó alperesi magatartás:
Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint a felperes 2014. augusztus 18-án kelt levelével megkereste az I. rendű alperest és bejelentette neki az adóssal, mint munkáltatóval szemben fennálló hitelezői igényét. Téves tehát az a felszámolói álláspont, hogy a felperes hitelezői igényét csak 2015. október 5. napján terjesztette elő. Az I. rendű alperes az igénybejelentés alapján azt követően mondta fel a felperes adóssal fennállt munkaviszonyát, a hitelezői igényt azonban sem vitatottként sem nem vitatottként nem vette nyilvántartásba. Ugyanakkor a Pest Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjától 2015. január 5-én érkezett tájékoztatás alapján a felszámoló kialakította végleges álláspontját a tekintetben, hogy további megkeresést a munkaviszony fenn, vagy fenn nem állása kérdésében nem folytat, a felperestől pontosan megnevezett iratokat nem kér be, elfogadva a kormányhivatal közlését arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesnek nem állt fenn munkaviszonya az adós gazdasági társasággal, azonban ezen álláspontjáról a felperes részére nem adott egyértelmű tájékoztatást, kizárólag a munkaügyi központ levelét küldte meg a felperes részére. Ezt követően sem intézkedett a felperes hitelezői igénye vitatottként történő nyilvántartásba vétele és bíróság részére történő felterjesztése iránt. Erre tekintettel nem igényelte a Bérgarancia Alaptól a felperes követelését. Amennyiben az I. rendű alperes a felperes által csatolt munkaszerződés és egészségügyi kiskönyv másolatot nem találta elegendő bizonyítéknak a munkaviszony fennállása igazolására, erről is tájékoztatnia kellett volna a felperest, illetve további iratokat kellett volna kérnie.
Az ítélet tábla álláspontja szerint a felszámoló a munkaviszony fennállása, megállapítása körében nem járt el körültekintően, kellő gondossággal. Elvárható lett volna, hogy vagy a felperessel közölje, hogy milyen további iratokkal igazolhatná a munkaviszonya fennállását, illetve a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Ügyfélkapu Nyilvántartása mellett a Budapest Fővárosi Kormányhivatal Egészségbiztosítási Nyilvántartását is meg kellett volna keresnie, tekintettel arra, hogy ellentmondás

állt fenn a felperes által csatolt munkaszerződés és a NAV ügyfélkapu nyilvántartási adata között. A felszámoló hivatásszerűen, a rendelkezésére álló professzionális szervezettel köteles eljárni a Cstv. 46. § (1) bekezdésében és (6) bekezdésében foglalt kötelezettségei teljesítése során. Ennek körében nem voltak elegendőek azok az intézkedések, amelyeket a felszámoló tett és amelyekre az elsőfokú eljárásban és fellebbezésében hivatkozott. Nem fogadta el az ítéletábra az I. rendű alperesnek azon védekezését, hogy a felperesnek kellett volna külön felhívása nélkül, kétséget kizáróan bizonyítani (a munkaszerződés és egészségügyi kiskönyv másolaton kívül egyéb) iratokkal az adósnál fennállt munkaviszonyát. Azt is megalapozatlanul állította a felszámoló, hogy a felperes mulasztott, amikor a 2015. január 5. napján érkezett tájékoztatással szemben nem élt jogorvoslással. Tekintettel arra, hogy nem volt olyan konkrét felszámolói tájékoztatás, intézkedés, amiből egyértelműen következtethetett volna arra, hogy hitelezői igényét még vitatottként sem kívánja nyilvántartásba venni, a felperes a Cstv. 51. §-a szerinti kifogást sem tudta benyújtani. Mindezek alapján a felszámoló mulasztása megállapítható.

- [72] II. A kár, a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás közötti okozati összefüggés:
Az I. rendű alperes azzal védekezett, hogy munkaviszony hiányában a felperesnek kára sem keletkeztethetett. A felperes a csatolt okiratokkal igazolta, hogy munkaviszonya fennállt az adós gazdasági társaságnál. Kára pedig abból keletkezett, hogy a munkaviszony felmondása folytán megillető különböző jogcímenek járó járandóságát az I. rendű alperes nem igényelte meg a Bér garancia Alaptól, így az nem került az adós vagyonába és ezáltal hitelezői igénye nem került kielégítésre.
A felszámoló magatartása és a felperes által állított kár között fennáll az okozati összefüggés.

- [73] III. Kárelhárítás:
Az I. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes nem tett eleget a kárelhárítási, illetőleg kárenyhítési kötelezettségének, érvelésével a Fővárosi Ítéletábra nem értett egyet. Ennek körében sérelmezte, a felperes a fizetés nélküli szabadsággal kapcsolatos iratokat nem bocsátotta a rendelkezésére, továbbá munkaszerződésének módosítását is csak a keresetlevélhez csatolta, úgy vélte, mint felszámoló nem dolgoz, hogy a felszámolás alá került gazdasági társaság munkavállalói után nyomozzon.
Az ítéletábra a korábbiakban kifejtettek szerint a rendelkezésre álló tényadatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes feladatát képezte, hogy további adatbekérést eszközöljön, döntéséről a hitelező részére tájékoztatást adjon és döntésének következményeként a hitelező igényét vitatottként nyilvántartásba vegye és felterjessze elbírálás érdekében.
Az I. rendű alperes a felperes kárenyhítési kötelezettsége körében az idő előttiség kérdésében kifejtett védekezését adta elő, miszerint az adós beltagjával szemben kellett volna először igényét érvényesíteni, ami szintén nem megalapozott, a korábban kifejtettek szerint a jogviszonyok eltérő volta miatt. A felperesnek semmilyen jogszabályi kötelezettsége nem volt az igényérvényesítés sorrendiségét illetően.

- [74] IV. Az alappal peresíthető kár mértéke:
Az I. rendű alperes a követelés jogalapjának hiányára történő hivatkozással vitatta az összegszerűséget is, azonban az elsőfokú eljárás során erre vonatkozóan ellenkérelmet, védekezést nem terjesztett elő, a másodfokú eljárásban pedig a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállása nem volt megállapítható, ezért az elsőfokú bíróság által az egyes tételeként jogalapjában és összegszerűségében is helyesen meghatározott kár összegének megváltoztatása nem volt indokolt.

- [75] V. Mentésülés:

Az I. rendű alperes a Ptk. 6:519. § második mondata értelmében a felelősség alól akkor mentesülhetett volna, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

A mentesülést alátámasztó tények bizonyítása a felszámoló kötelezettsége, annak elmulasztása, illetve eredménytelensége a felszámoló terhére esik.

A felszámoló a felróhatóság hiányát, azaz vétlenségét nem tudta eredményesen alátámasztani azzal, hogy magatartása azért nem volt felróható, mert jogszerűen járt el, amikor szakhatósági állásfoglalást kért, a felperest tájékoztatta és a követelést elbírálásra felterjesztette. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a felszámoló mellett, hogy a munkaviszony feltárása a felperes tájékoztatása, a követelés időben történő elbírálásra való felterjesztése körében mulasztott, tehát róható az is, hogy a felperes által az egészségbiztosítási nyilvántartás alapján csatolt igazolás kézhezvételét követően haladéktalanul nem intézkedett a bírósághoz beterjesztett záróanyag visszavonása iránt és az igény vitatottként való nyilvántartásba vételéről és annak felterjesztéséről. A felszámoló hivatkozott arra, hogy a felszámolás befejezését jóváhagyó végzés ellen nem volt köteles fellebbezéssel élni. Természetesen közvetlen törvényi kötelezettsége nem volt a felszámolónak, azonban egyedül ő volt abban a helyzetben, hogy a jogorvoslat benyújtásával a befejező végzés jogerőre emelkedését megakadályozza, aminek következtében a késedelmesen felterjesztett vitatott hitelezői igényt a bíróság el tudta volna bírálni. Az I. rendű alperes tehát nem tudta bizonyítani, hogy magatartása neki nem volt felróható, így nem mentesülhetett a felelősség alól.

[76] Összességében a Cstv. 54. §-ában szabályozott fellelősségi tényállásban az I. rendű alperes jogellenes magatartása körében értékelhető volt az, hogy a felszámoló mulasztott, amikor a felperessel a munkaviszony fenn vagy fenn nem állása kérdésében, valamint a felperes hitelezői igénye tekintetében nem adott egyértelmű, megfelelő tájékoztatást, nem közölte álláspontját, azaz egyértelműen azt, hogy a felperes hitelezői igényét nem kívánja nyilvántartásba venni, nem tájékoztatta arról sem, hogy nem tartja elegendőnek a felperes által a munkaviszony igazolására csatolt iratokat, nem hívta fel egyéb okiratok csatolására a munkaviszony igazolására vonatkozóan. A felperes igényét egyáltalán nem vette nyilvántartásba, amikor a kormányhivatal részére küldött megkeresésére adott tájékoztatás alapján arra az álláspontra jutott, hogy a munkaviszony fennállását nem találta igazoltnak, ez esetben a felperes igényét vitatottként nyilvántartásba kellett volna vennie, mindezen mulasztása miatt nem kérte a Bérgarancia Alaptól a felperes munkabér jellegű követelésére vonatkozóan a támogatást, tehát nem a felszámolótól elvárható módon járt el. Ezen neki felróható jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperesnek kárt okozott.

[77] A Fővárosi Ítéletábrla a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező I. rendű alperest a felperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdésében és 4/A. §-ában foglaltak szerint 20.000 forint összegű megálapított ügyvédi munkadíj megfizetésére, a fellebbezési érték, a kifejtett tevékenység és az elsőfokú bíróság által megállapított mérték alapján.

Budapest, 2020. június 24.

. Volein Anna s.k.. Kovács Mária s.k.. Bleier Judit s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelűl: